

Sygn. akt XXIII Ga 1742/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Aneta Łazarska
Sędziowie:	SO Monika Skalska (spr.) SO Małgorzata Siemianowicz - Orlik
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Magdalena Ratyńska

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko A. G. (1), S. B. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. akt XVI GC 1347/13

I. oddala apelację,

II. zasądza od A. G. (1) i S. B. (1) solidarnie na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Małgorzata Siemianowicz – Orlik SSO Aneta Łazarska SSO Monika Skalska

Sygn. akt XXIII Ga 1742/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 czerwca 2012 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych S. B. (1) i A. G. (1) kwoty 46.372,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż przysługuje jej wierzytelność wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., potwierdzona nakazem zapłaty z dnia 6 lipca 2009 roku, wydanym przez Sąd Okręgowy w Warszawie. Natomiast wobec bezskuteczności

egzekucji z majątku spółki, niniejszym pozwem powódka dochodzi należności od pozwanych, jako członków zarządu spółki. Pozwani mimo skierowanego wezwania do zapłaty, nie uregulowali należności.

Nakazem zapłaty z dnia 25 czerwca 2012 roku, wydanym przez Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie w postępowaniu upominawczym, powództwo zostało uwzględnione w całości.

S. B. (1) złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł, że strona powodowa nie przystąpiła do negocjacji ugodowych proponowanych przez stronę pozwaną, tylko od razu wystąpiła do sądu, co zmusiło spółkę do ogłoszenia upadłości.

A. G. (1) również wniósł sprzeciw zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany podniósł, że we właściwym czasie zgłosił wniosek o ogłoszenie upadłości spółki będącej pierwotnym dłużnikiem.

W odpowiedzi na sprzeciw, powódka podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wskazywała, iż wielokrotnie próbowała ustalić terminy spłaty zobowiązań spółki (...) sp. z o.o. w W..

Wyrokiem z 8 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie w pkt I. zasądził solidarnie od pozwanych S. B. (1) i A. G. (1) na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 46.372,21 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej w stosunku do S. B. (2) od dnia 14 lipca 2012 roku, a w stosunku do A. G. (1) od dnia 28 listopada 2012

roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od dnia 1 stycznia 2016 roku w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie do dnia zapłaty, w pkt II. w pozostałym zakresie oddalił powództwo, w pkt III. zasądził solidarnie od S. B. (1) i A. G. (1) na rzecz powoda kwotę 4.736,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a w pkt IV. nakazał pobrać solidarnie od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie kwotę 3.584,88 zł tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków na opinię biegłego i brakującej opłaty od pozwu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Spółka (...) sp. z o.o. w W. wpisana jest do rejestru przedsiębiorców. A. G. (2) i S. B. (1) zostali ujawnieni w rejestrze jako członkowie zarządu w 2004 roku i nadal figurują w tym charakterze w rejestrze.

W dniu 6 lipca 2009 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym zasądził od spółki (...) sp. z o.o. w W. na rzecz powódki kwotę 201.708,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kwotę 2.522,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 7.200,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W dniu 25 sierpnia 2009 roku nakaz zapłaty został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

W dniu 28 sierpnia 2009 roku pozwani: S. B. (1) jako prezes zarządu i A. G. (1) jako członek zarządu spółki (...) sp. z o.o. w W. zgłosili wniosek o ogłoszenie upadłości tej spółki, obejmującą likwidację majątku upadłego. W dniu 8 września 2009 roku Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie ogłosił upadłość obejmującą likwidację majątku spółki (...) sp. z o.o. w W.. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. zgłosiła powyższą wierzytelność wynikającą z nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Warszawie do masy upadłości. W dniu 8 listopada 2010 roku umorzono postępowanie upadłościowe na wniosek syndyka, bowiem majątek nie wystarczał na zaspokojenie kosztów postępowania egzekucyjnego.

W ocenie biegłego sądowego, stan niewypłacalności spółki (...) sp. z o.o. w W. zaistniał na dzień 31 grudnia 2008 roku.

Przedsądowymi wezwaniami do zapłaty z dnia 18 kwietnia 2012 roku S. B. (1) i A. G. (1) zostali wezwani do zapłaty kwoty 46.372,21 zł wraz z odsetkami w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie kopii, oryginałów i odpisów dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Strony nie kwestionowały autentyczności tych dokumentów, ani ich treści. Dokonując ich oceny w świetle art. 233 k.p.c. Sąd uznał je za przydatne do poczynienia ustaleń w niniejszej sprawie. Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego M. W.. Zdaniem Sądu opinia biegłego została opracowana rzetelnie oraz jest jasna i zrozumiała, a wnioski przez niego wyciągnięte były logiczne. Sąd dopuścił również dowód z przesłuchania stron na okoliczność kondycji finansowej spółki na rok wstecz od daty ogłoszenia upadłości oraz przyczyn i terminów powstania przesłanek do ogłoszenia upadłości. W ocenie Sądu zeznania S. B. (1), nie stanowią wiarygodnego dowodu na to, iż stan niewypłacalności spółki zaistniał dopiero w sierpniu 2009 roku.

W ramach rozważań prawnych Sąd Rejonowy wskazał, że w oparciu o przedstawiony materiał dowodowy, powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

W ocenie Sądu niewątpliwie powódka udowodniła istnienie zobowiązania spółki złożonym tytułem wykonawczym - nakazem zapłaty z dnia 6 lipca 2009 r. Sądu Okręgowego w Warszawie. Zarzut braku ugodowego załatwienia sprawy, tylko wystąpienie na drogę sądową, co zmusiło spółkę do ogłoszenia upadłości nie miało znaczenia w niniejszej sprawie. Ponadto jak wynika z odpisu pełnego z rejestru spółki (...) sp. z o.o. w W., pozwani zostali ujawnieni jako członkowie zarządu wyżej wymienionej spółki w 2004 roku i nadal figurują w rejestrze w tym charakterze. Pozwani nie obalili powyższych domniemań. Bezskuteczność egzekucji została wykazana prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie umarzającym postępowanie upadłościowe na podstawie art. 361 pkt 1 p.u.i.n. Pozwani nie wykazali nieprawidłowości czynności syndyka w toku postępowania upadłościowego i istnienia majątku spółki pozwalającego na zaspokojenie wszystkich wierzycieli, w tym powódki.

Pozwany A. G. (1) powoływał się na przesłankę wyłączającą odpowiedzialność członka zarządu, w postaci złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości w odpowiednim czasie. Jednakże opinia biegłego w sposób klarowny wskazuje, iż podstawy upadłości spółki zaistniały na 31 grudnia 2008 roku i cały czas utrzymywały się w 2009 roku.

Wobec czego, właściwym czasem do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości był okres od 1 stycznia 2009 roku do 14 stycznia 2009 roku. Wniosek złożony przez pozwanych w sierpniu 2009 roku, należy uznać za wniosek niezłożony we właściwym czasie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż zachodzą wszystkie przesłanki warunkujące odpowiedzialność pozwanego określone w art. 299 § 1 k.s.h., a jednocześnie nie wykazano przesłanek ekskulpacyjnych i dlatego Sąd orzekł jak w pkt I wyroku. O odsetkach Sąd orzekł zasądzając odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty objętej powództwem (art. 481 k.c.). Odsetki w stosunku do pozwanego S. B. (1) zostały zasądzone od dnia 14 lipca 2012 roku, a w stosunku do pozwanego A. G. (1) od dnia 28 listopada 2012 roku. W pozostałym zakresie roszczenie odsetkowe zostało oddalone.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. wykładając je w całości na stronę pozwaną, bowiem powódka uległa co do nieznacznej części roszczenia. Wynagrodzenia pełnomocnika procesowego powoda będącego radcą prawnym ustalono na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radcy prawnego oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

W związku z przepisem art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r., o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.), Sąd nakazał pobrać od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa - Kasy Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie kwotę 3.584,88 zł, na którą składały się wydatki związane z opinią biegłego w kwocie 1.845,88 zł, tymczasowo wyłożone przez Skarb Państwa oraz brakująca część opłaty od pozwu w kwocie 1.739,00 zł.

Apelację od powyższego wywiódła strona pozwana A. G. (1) oraz S. B. (1), zaskarżając rozstrzygnięcie w całości w zakresie pkt I, III i IV. Wyrokowi zarzucono:

- naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a. art. 233 § 1 KPC, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, wskutek czego Sąd pierwszej instancji uznał, iż w niniejszej sprawie wniosek o ogłoszenie upadłości nie został złożony we właściwym czasie, w konsekwencji uznanie, iż zobowiązanie spółki obciąża członków zarządu, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie prowadzi do wniosku, iż rzeczony wniosek w przedmiocie upadłości złożony został we właściwym czasie, w konsekwencji Sąd powinien uznać, iż członkowie zarządu nie ponoszą odpowiedzialności za zobowiązania spółki,

b. art. 233 § 1 KPC, poprzez uznanie, iż zeznania S. B. (1) złożone w toku niniejszego postępowania nie stanowią wiarygodnego dowodu, jedynie dlatego, iż jak to zostało podniesione w uzasadnieniu zeznających w charakterze strony cechuje emocjonalne podejście do sprawy, które utrudnia dokonanie przez nich obiektywnej oceny i analizy postrzeganych zdarzeń, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału powinna prowadzić do wniosku, iż rzeczony zeznania są logiczne i spójne, a zatem powinny one zostać przez Sąd uznane za wiarygodne,

c. art. 233 § 1 KPC, poprzez błędna ocenę polegającą na uznaniu, iż opinia biegłego wydana w oparciu o niekompletny materiał, tj. z pominięciem dokumentów takich jak np. ksiąg rachunkowych, deklaracji (...) spółki (...) sp. z o.o., jest rzetelna i jako taka może stanowić podstawę do wskazania terminu, w którym zarząd Spółki winien złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości,

d. naruszenie art. 217 § 1 KPC w zw. z art. 227 KPC poprzez pominięcie wniosku w przedmiocie przeprowadzenia dowodu ze złożonego do akt sprawy przez pozwanego S. B. (1) wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie sygn. akt III SA/Wa 2990/14, z którego to wynikało, iż pozwani nie powinni ponosić odpowiedzialności za zobowiązania Spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., jako członkowie zarządu, natomiast okoliczność powyższa jest istotna dla rozstrzygnięcia sprawy,

e. naruszeniu art. 217 § 1 KPC w zw. z art. 299 KPC polegającego na pominięciu przesłuchaniu pozwanego A. G. (1), pomimo iż rzeczony wniosek został złożony w terminie, natomiast okoliczności na jakie rzeczony wniosek został przywołany tj. kondycji finansowej spółki za okres na rok wstecz przed datą złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki oraz na okoliczność przyczyn i terminów powstania przesłanek do ogłoszenia upadłości w niniejszej sprawie są istotne, zatem uznać należy, iż przez pominięcie przeprowadzenia ww. dowodu Sąd pierwszej instancji dopuścił się opisanego powyżej naruszenia,

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. naruszenie art. 299 § 2 KSH poprzez błędne jego niezastosowanie i w konsekwencji uznanie, iż A. G. (1) oraz S. B. (1) ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania Spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. jako członkowie zarządu rzeczony, podczas gdy w niniejszej sprawie we właściwym czasie doszło do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, przez co uznać należy, iż uwolnieni zostali od odpowiedzialności za zobowiązania spółki.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, strona pozwana wniosła o zmianę wyroku w skarżonym zakresie poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed sądem I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, a także o przeprowadzenie określonych dowodów.

W odpowiedzi powód wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego i kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, według norm przepisanych, a także oddalenie wniosków dowodowych pozwanych.

Strony w toku procesu podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie, jako iż są one prawidłowe, kompleksowe i znajdują pełne odzwierciedlenie w materiale dowodowym zebranym w sprawie. Sąd II instancji w pełni akceptuje także rozważania prawne zaprezentowane w pisemnym uzasadnieniu końcowego wyroku. Żaden z zarzutów podniesionych w apelacji nie okazał się zasadny.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że odpowiedzialność odszkodowawcza członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością uzależniona jest przede wszystkim od wykazania przez wierzyciela istnienia zobowiązania spółki oraz bezskuteczności egzekucji z majątku spółki, a także od wykazania, że członek zarządu pełnił tę funkcję w czasie, kiedy powstało zobowiązanie. Spoczywający na wierzycielu spółki, stosownie do brzmienia art. 299 § 1 k.s.h., wymóg wykazania przesłanki istnienia wierzytelności i bezskuteczności jej egzekucji z majątku spółki, w istocie zmierza do wykazania doznania przez wierzyciela szkody w wysokości niewyegzekwowanej wierzytelności i kosztów związanych z bezskutecznością egzekucji. Doświadczenie życiowe dowodzi, że na ogół z niewyegzekwowaniem zaspokojenia wierzytelności przez będącą dłużnikiem spółkę łączy się właśnie doznanie przez wierzyciela uszczerbku we wspomnianej wysokości. Z tego też względu na mocy regulacji art. 299 k.s.h. ustawodawca, dostrzegając możliwe do wystąpienia w niektórych sytuacjach po stronie wierzyciela trudności dowodowe w zakresie wykazania szkody i jej wysokości, zdecydował się na powiązanie z wykazaniem przesłanki bezskuteczności egzekucji wierzytelności dochodzonej od spółki wzruszalnego domniemania prawnego (*praesumptio iuris tantum*) doznania szkody w wysokości niewyegzekwowanej wierzytelności. Wykazanie przez wierzyciela za pomocą wszelkich dostępnych środków dowodowych bezskuteczności egzekucji wierzytelności przysługującej mu względem spółki kreuje domniemanie prawne wzruszalne, że poniósł on szkodę w wysokości niewyegzekwowanej od spółki należności. Natomiast obalenie tego domniemania obciąża pozwanych, którzy winni w procesie wytoczonym na podstawie przepisu art. 299 k.s.h. wykazać, że wierzyciel nie uruchomił przysługujących mu środków, aby zaspokoić się z istniejącego majątku spółki, względnie istniał majątek pozwalający na zaspokojenie wierzyciela.

Tym samym, z uwagi na stanowisko Sądu pierwszej instancji oraz treść zarzutów apelacji, ocena jej zasadności sprowadzała się do rozważenia, czy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że w okolicznościach niniejszej sprawy zachodzą wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanych za zobowiązania spółki na podstawie art. 299 k.s.h. oraz brak jest przesłanek egzoneracyjnych wyłączających odpowiedzialność wobec pozwanych. Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu ponownej, wnikliwej oceny zawartego w sprawie materiału dowodowego stwierdza, że Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że w przedmiotowej sprawie, powód wykazał przesłanki zastosowania art. 299 § 1 k.s.h. względem pozwanych, a po stronie pozwanych brak jest możliwości zastosowania przepisu art. 299 § 2 k.s.h.

W niniejszej sprawie, nie ulega wątpliwości (okoliczności bezsporne), że pozwani A. G. (1) oraz S. B. (1) pełnili funkcję członków zarządu dłużnej spółki (...) sp. z o.o. w W. w czasie, w którym istniała wymagalna wierzytelność powódki, czego przejawem było między innymi złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki w sierpniu 2009 roku. Ponadto powódka bezsprzecznie wykazała samo istnienie zobowiązania spółki złożonym tytułem wykonawczym - nakazem zapłaty z dnia 6 lipca 2009 r. Sądu Okręgowego w Warszawie, a także bezskuteczność jej egzekucji w postaci przedłożenia prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie umarżającego postępowanie upadłościowe na podstawie art. 361 pkt 1 p.u.i n. Tym samym, w ocenie Sądu Okręgowego strona powodowa w pełni wykazała przesłanki wskazane w art. 299 § 1 k.s.h.

Natomiast zdaniem Sądu, pozwani nie zdołali w toku postępowania wykazać, iż w sprawie zachodzą przesłanki zastosowania art. 299 § 2 k.s.h. z uwagi na wystąpienie przesłanek egzoneracyjnych. Pozwani powoływali się na okoliczność, iż we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości dłużnej spółki. Z tego względu, w sprawie został przeprowadzony dowód z opinii biegłego, który na podstawie analizy materiału dowodowego, w szczególności dokumentów finansowych przedłożonych przez pozwanych, stwierdził, że podstawy upadłości spółki

zaistniały na 31 grudnia 2008 roku i cały czas utrzymywały się w 2009 roku. Tym samym, wniosek o ogłoszenie upadłości powinien być złożony przez pozwanych w okresie od 1 stycznia 2009 roku do 14 stycznia 2019 roku. Z uwagi na powyższe, wniosek złożony przez pozwanych w sierpniu 2009 roku, należy uznać za złożony z uchybieniem terminu.

W ocenie Sądu Okręgowego, przedmiotowa opinia biegłego została wykonana rzetelnie oraz jest jasna i zrozumiała, a wnioski przez niego wyciągnięte były logiczne, tym samym za niezasadny należy uznać zarzut, iż wydana ona została bez dostępu do dokumentów finansowych dłużnej spółki takich jak księgi rachunkowe oraz deklaracje (...). Podkreślić należy bowiem, że Sąd I instancji zgodnie z wnioskiem pozwanych w celu przeprowadzenia dowodu z dokumentów - sprawozdań finansowych spółki za lata 2008-2009, ksiąg rachunkowych za te lata oraz składanych deklaracji (...), kilkakrotnie wzywał spółkę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do złożenia tejże dokumentacji, a także zobowiązał bezpośrednio pozwanych którzy przez cały czas trwania procesu pełnili funkcję jedynych członków zarządu spółki do ich przedłożenia pod rygorem pominięcia dowodu. Wobec niezłożenia tychże dokumentów, Sąd I instancji słusznie pominął dowód z nich. Wobec powyższego, nie sposób uznać, iż opinia biegłego była niepełna i nie odnosiła się do faktycznego stanu w sprawie. Wręcz przeciwnie, w ocenie Sądu dokumenty na podstawie, których opinia została przygotowana, w szczególności bilans aktywów i pasywów na dzień 31 grudnia 2008 r. oraz spis wierzycieli spółki na dzień 31 lipca 2009 r. dawały podstawę do wyprowadzenia logicznego i zgodnego z wiedzą specjalistyczną z zakresu rachunkowości wniosku, że spółka była w stanie niewypłacalności w dniu 31 grudnia 2008 r.

Natomiast nie sposób stwierdzić, że inne wnioski należało wywieść z zeznań pozwanego S. B. (1). Stanowisko członków zarządu dłużnej spółki odnośnie jej kondycji finansowej nie znajdowało żadnego odzwierciedlenia w dokumentacji finansowej przedłożonej w sprawie. W szczególności pozostały one w sprzeczności z bilansem aktywów i pasywów spółki za 2008 r., które wykazywało ujemny kapitał obrotowy i wskaźnik płynności finansowej spółki poniżej jedności na koniec 2008 r. Także spis wierzycieli (...) Sp. z o.o. na dzień 31 lipca 2009 r. potwierdzał, że spółka od 2006 r. nie regulowała niektórych wymagalnych zobowiązań.

Nadto w tym samym kontekście za bezzasadny należało uznać, zarzut pozwanych o nieprawidłowym pominięciu przez Sąd I instancji dowodu z przesłuchania pozwanego A. G. (1). Co prawda Sąd Rejonowy pominął dowód z przesłuchania pozwanego wobec jego nieusprawiedliwionego niestawiennictwa, jak wynikało z akt sprawy, wezwanie strony było prawidłowo awizowane i uznane za doręczone. Wprawdzie dokonując w tym zakresie oceny Sąd Okręgowy stwierdził, że brak było podstaw od uznania, że pozwany został prawidłowo wezwany na termin celem przesłuchania w charakterze strony. Jednocześnie Sąd Okręgowy dokonał próby przesłuchania pozwanego i wezwał pozwanego celem przesłuchania. Tymczasem iż pozwany A. G. (1) będąc wezwany przez Sąd Okręgowy na rozprawę w dniu 25 kwietnia 2018 r. nie stawił się bez usprawiedliwienia mając wiedzę, że określony został ostateczny termin na przeprowadzenie tego dowodu. Tym samym nie było możliwe przeprowadzenie tegoż dowodu i zweryfikowanie twierdzeń podnoszonych przez stronę pozwaną w treści apelacji.

Za bezzasadny należało również uznać zarzut naruszenia art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku o przeprowadzenie dowodu z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wydanego w sprawie o sygn. akt III SA/Wa 2990/14. W ocenie Sądu Okręgowego pozwani z treści uzasadnienia powołanego wyroku wywodzą zbyt daleko idące skutki w stosunku do należyte zgromadzonego materiału dowodowego. Jak wynika z rozważań sądu administracyjnego przedstawionych w uzasadnieniu wyroku, WSA wskazał, iż organy podatkowe nie wykazały, że wniosek o ogłoszenie upadłości został złożony w niewłaściwym czasie. Tym samym, decyzja Dyrektora Izby Skarbowej została uchylona do ponownego rozpoznania nie z przyczyn merytorycznych, lecz formalnych. Z powyższego nie wynika natomiast, iż pozwani w istocie nie ponoszą odpowiedzialności za zobowiązania dłużnej spółki wskutek złożenia w prawidłowym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości. Na taką samą okoliczność wskazuje również powołany przez stronę pozwaną w toku postępowania wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 12 września 2017 r. w sprawie o sygn. akt I FSK 60/16 oraz wyrok z 12 września 2017 r. sygn. akt I FSK 1666/15. Co więcej, należy podkreślić, że w świetle art. 153 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, związanie oceną prawną wyrażoną w wyroku sądu administracyjnego obejmuje jedynie organy podatkowe oraz sąd administracyjny, nie ma natomiast odniesienia do niniejszej sprawy. Tym samym, powyższe dowody nie stanowiły de

facto o braku odpowiedzialności pozwanych w niezłożeniu przedmiotowego wniosku w terminie. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy powołał na tę okoliczność biegłego sądowego, który to dowód w sposób logiczny i rzetelny wykazał, kiedy doszło do niewypłacalności dłużnej spółki i w jakim terminie pozwani winni byli złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...) Sp. z o. o. w W..

Wobec powyższego, zarzuty strony pozwanej koncentrujące się wokół oceny materiału dowodowego dokonanego przez Sąd Rejonowy, tj. naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy uznać za niezasadne. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał wszechstronnej i prawidłowej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, mieszcząc się w granicach swobodnej oceny dowodów, zgodnie z wiedzą, logiką i doświadczeniem życiowym. Należy stwierdzić, że skuteczne postawienie przez pozwanych zarzutu naruszenia artykułu 233 § 1 k.p.c., wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. To bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. W ocenie Sądu Okręgowego, nie jest wystarczające natomiast przekonanie skarżącego o innej, niż przyjął Sąd doniosłości poszczególnych dowodów i odmiennej ocenie, niż ocena Sądu. Tak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego. Należy podkreślić, że sprzeczność istotnych w stanie Sądu, z treścią zebranego w sprawie materiału zachodzi tylko wtedy, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do jakiej dochodzi Sąd na jego podstawie. Natomiast, jeżeli Sąd z określonego materiału dowodowego wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodu i musi się ostać. Tak też Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 17 czerwca 2016 r., w sprawie o sygnaturze I ACa 193/16, który to pogląd Sąd Okręgowy podziela. W niniejszej sprawie strona pozwana przedstawiła swój pogląd na zebrany materiał dowodowy i wdała się w polemikę z tezami uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Należy podkreślić z naciskiem, że Sąd Rejonowy przy wydaniu wyroku wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Przede wszystkim Sąd I instancji w sposób wyczerpujący i szczegółowy rozważył zgromadzony materiał dowodowy i jednocześnie przedstawił tok rozumowania i umotywował wnioski do których doszedł. W szczególności Sąd I instancji w sposób prawidłowy ocenił dowody z zeznań świadków i przesłuchania stron, a także dowody z dokumentów zgromadzonych w sprawie. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił również wiarygodność środków dowodowych zgromadzonych w sprawie.

Tym samym, za bezpodstawny należało również uznać zarzut strony pozwanej naruszenia art. 299 k.s.h. W niniejszym postępowaniu, jak wynika z akt sprawy, powód bezsprzecznie wykazał wszystkie przesłanki uzasadniające zastosowanie art. 299 § 1 k.s.h., a strona pozwana nie sprostowała ciężarowi wykazania okoliczności egzoneracyjnych zawartych w art. 299 § 2 k.s.h. Wobec tego, w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał prawidłowego ustalania stanu faktycznego działając przy tym zgodnie z regułami prawa procesowego i słusznie uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w zasądzonym zakresie. Natomiast strona pozwana w apelacji nie zdołała przedstawić żadnych skutecznych zarzutów, które mogłyby podważyć wyrok I instancji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. uznając stronę pozwaną za przegraną w całości. Na koszty złożyła się kwota zastępstwa procesowego strony powodowej, ustalona w oparciu o § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) w wersji obowiązującej w chwili wniesienia apelacji.

SSO Małgorzata Siemianowicz-Orlik SSO Aneta Łazarska SSO Monika Skalska